

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobců: a) E. S., b) O. s. M., proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, Odbor občanskoprávních agend, Praha 1, Jungmannova 35/29, zastoupenému JUDr. Janem Křížem, advokátem v Praze 1, Dlouhá 13, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ž., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2007, čj. MHMP 359589/2007, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2007, čj. 8 Ca 323/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobcům se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodl dne 4. 10. 2007, čj. MHMP 359589/2007 (dále jen „Rozhodnutí“), „...ve věci shromáždění oznámeného dne 27. 11. 2006 v 11,25 hod. svolavatelem E. S....“ tak, že zakázal shromáždění – pouliční průvod, „...který se má konat dne 10. 11. 2007 v době od 14,00 hodin do 22,00 hodin v Praze 1 po trase Břehová – Maiselova – U Starého hřbitova – Břehová – Maiselova – Široká – Žatecká – Platnéřská – nám. Franze Kafky, neboť oznámený účel shromáždění směřuje k výzvě k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti občanů pro jejich národnost, původ a náboženské vyznání.“.

Žalobci napadli Rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 19. 10. 2007, čj. 8 Ca 323/2007 - 23, Rozhodnutí zrušil a

věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl přitom k závěru, že svolavatelem shromáždění oznámeného na den 10. 11. 2007 byla jiná osoba, než svolavatel shromáždění oznámeného dne 27. 11. 2006. Podání ze dne 27. 8. 2007, kterým bylo oznámeno shromáždění na den 10. 11. 2007, tak nesouviselo s oznámením ze dne 27. 11. 2006 a žalovaný rozhodl v jiné věci, než která byla předmětem řízení.

Rozhodnutí žalovaného trpí podle městského soudu rovněž nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti pro rozpor mezi textem výroku a jeho odůvodněním. Výrok o zákazu shromáždění se odvolává na § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „shromažďovací zákon“), podle něhož lze shromáždění zakázat, pokud by jeho oznámený účel směřoval k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z uvedených důvodů. Odůvodnění Rozhodnutí se však podle městského soudu s citovanou normou zcela míjí, protože žalovaný se vůbec nezabýval hodnocením oznámeného účelu shromáždění, tj. protestem „proti účasti České republiky na okupaci Iráku“. Žalovaný namísto toho rozvinul úvahu, podle níž je oznámený účel shromáždění fiktivní a jeho skutečný účel souvisí s výročí tzv. Křišťálové noci. Žalovaný se věnoval také údajům o možné spojitosti svolavatele E. S. s neregistrovanou neonacistickou organizací N. o., o jeho postojích blízkých neonacismu a o jeho údajné publikační činnosti na internetu. Žalovaný však nemá podle městského soudu „pro takové úvahy a spekulace“ žádnou pravomoc a odůvodnění Rozhodnutí neodpovídá použité normě.

Konečně městský soud dodal, že za žalobce považoval jak E. S., se kterým žalovaný fakticky jednal jako s účastníkem řízení a rovněž mu adresoval Rozhodnutí, tak O. s. M., se kterým mělo být podle městského soudu v řízení před žalovaným jednáno a které mělo být adresátem Rozhodnutí.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Uvedl, že dne 27. 11. 2006 obdržel od E. S. oznámení o konání shromáždění „proti účasti České republiky na okupaci Iráku“ s termínem konání dne 9. 12. 2006. Stěžovatel toto shromáždění zakázal rozhodnutím ze dne 30. 11. 2006, čj. MHMP 443987/2006, které bylo k žalobě E. S. zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 30. 3. 2007, čj. 8 Ca 369/2006 - 32, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Poté stěžovatel obdržel nové oznámení o svolání shromáždění „proti účasti České republiky na okupaci Iráku“ s termínem konání dne 10. 11. 2007, které bylo opět podepsáno E. S. Posledně uvedené oznámení bylo podle městského soudu úkonem O. s. M., jehož jménem byl E. S. oprávněný jednat. Stěžovatel zdůraznil, že toto sdružení v době oznámení neexistovalo a nemohlo tedy činit žádné právní úkony. Stěžovatel proto zakázal shromáždění ve vztahu k E. S., který provedl oznámení

o konání shromáždění. Městský soud nevysvětlil, jak mohl vznik O. s. M. dne 13. 9. 2007 zhojit neexistenci tohoto sdružení jako svolavatele shromáždění v den jeho oznámení stěžovateli. Rozsudek městského soudu je proto podle stěžovatele nepřezkoumatelný.

Vytkl-li městský soud stěžovateli nepřezkoumatelnost Rozhodnutí pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu mezi textem jeho výroku a odůvodnění, uvádí stěžovatel, že nelze aplikovat § 10 odst. 1 písm. a) shromažďovacího zákona formalisticky pouze v kontextu s formálně deklarovaným účelem oznamovaného shromáždění, bez prostoru pro uvážení správního orgánu a to zejména za situace, kdy správní orgán zajistí dostatek důkazů o tom, že deklarovaný účel shromáždění je fiktivní a skutečný účel shromáždění naplňuje podmínky odpovídající citovanému zákonnému ustanovení.

Stěžovatel požádal rovněž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že podáním doručeným městskému soudu dne 22. 10. 2007, tedy již po vydání rozsudku městského soudu, požádala Ž. (dále jen „Ž.“) o přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení. Uvedla, že Rozhodnutím mohou být dotčena její práva, neboť je představitelkou občanů židovského vyznání a jedním z jejích hlavních úkolů je aktivní vystupování proti projevům antisemitismu, rasismu, xenofobie a nacismu, ochrana jejích členů proti takovým projevům a ochrana památky židovských obětí holocaustu. Ž. podobně jako stěžovatel dovozuje spojitost oznámeného shromáždění s tzv. Křišťálovou nocí a tvrdí, že shromáždění nesměruje k vyjádření protestu „proti účasti České republiky na okupaci Iráku“, ale jeho cílem je urážka obětí i přeživších holocaust, manifestace síly s pogromistickým podtextem a propagace nacistické protižidovské politiky.

Ž. zdůraznila i skutečnost, že oznámený den shromáždění připadá na sobotu, tj. židovský svátek, přičemž trasa pochodu je plánovaná mj. kolem historických synagog, v nichž se židé modlí.

Shromáždění by podle Ž. vedlo k potlačení práv jejích členů, chráněných články 15, 16 a 24 Listiny základních práv a svobod. Naopak tvrzení žalobců, že zákaz shromáždění je porušením jejich ústavně zaručeného práva na shromažďování, je jen účelovou manipulací s lidskými právy a svobodami, které nemůže být poskytnuta ochrana.

Poukaz na nezákonný postup stěžovatele při zákazu shromáždění nemůže podle Ž. ospravedlnit konání akce vedoucí k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti popírající a omezující práva občanů pro jejich národnost, rasu, původ a náboženské vyznání a nelze se spolehnout ani na možnost rozpustit shromáždění, pokud by potvrdilo svůj skutečný účel a odchýlilo se od toho oznámeného stěžovateli.

Ž. měla právo přihlásit se do řízení, byť i ve fázi kasačního řízení, tj. po vydání rozsudku městského soudu, neboť zákon nestanoví lhůtu či část řízení, do nichž lze tohoto institutu využít (srov. § 34 za použití § 120 s. ř. s.). Formální podmínku účasti splnila tím, že se do řízení přihlásila a tvrdí dotčení na svých

právech. Nejvyšší správní soud pak dospěl k závěru, že je splněna i materiální podmínka její účasti, neboť má-li podle závěrů stěžovatele shromáždění směřovat k podpoře rasové a náboženské nesnášenlivosti, a směřují-li aktivity Ž. ochraně obyvatel židovského vyznání, nelze dotčení na jejích právech vyloučit. Tento závěr platí tím spíše, že jak Ž. poukázala, shromáždění se má konat v sobotu, která je z hlediska židovského náboženství svátkem, při němž se věřící shromažďují v synagogách a může tak dojít i k narušení svobody náboženského projevu.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost takto:

Ze správního spisu vyplývá, že dne 27. 11. 2006 oznámil E. S., fyzická osoba, jako svolavatel, konání shromáždění dne 9. 12. 2006, na „protest proti účasti České republiky na okupaci Iráku“, s trasou pochodu Břehová – Maiselova – U Starého hřbitova – Břehová – Maiselova – Široká – Žatecká – Platněřská – nám. Franze Kafky. Jako osoba zmocněná jednat v zastoupení svolavatele byl označen M. P., bytem v J. Stěžovatel rozhodnutím ze dne 30. 11. 2006, čj. MHMP 443987/2006, shromáždění zakázal. Městský soud k žalobě E. S. posledně jmenované rozhodnutí stěžovatele zrušil rozsudkem ze dne 30. 3. 2007, čj. 8 Ca 369/2006 - 32, pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Ze správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel v popsáném řízení jakkoliv pokračoval.

Dne 27. 8. 2007 bylo stěžovateli oznámeno konání shromáždění dne 10. 11. 2007. Jako svolavatel, právnická osoba, je uvedeno „M. n. d.“ se sídlem P., jako osoba zmocněná jednat jménem svolavatele je uveden E. S., který oznámení také podepsal, a jako osoba zmocněná jednat v zastoupení svolavatele je uveden P. V., bytem v P. Účelem shromáždění je „protest proti účasti České republiky na okupaci Iráku“ a dále je v závorce u účelu shromáždění dodáno „pouliční průvod, povoleno na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze, čj. 8 Ca 369/2006“. Trasa tohoto pochodu je opět Břehová – Maiselova – U Starého hřbitova – Břehová – Maiselova – Široká – Žatecká – Platněřská – nám. Franze Kafky.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v závěru, že stěžovatel Rozhodnutím nemístně spojil obě citovaná oznámení. Je pravdou, že tato oznámení měla mnoho společného, zejm. trasu oznámeného pochodu a účel shromáždění.

Podstatnou, a z hlediska posouzení věci zásadní, odlišností však byla osoba svolavatele. V případě prvního oznámení jím byla fyzická osoba E. S., v případě druhého oznámení jím byla právnická osoba, a to subjekt označený jako „M. n. d.“. E. S. figuroval i v případě druhého oznámení, ovšem pouze jako osoba zmocněná jednat jménem svolavatele. Nejvyšší správní soud v této souvislosti pouze na okraj poznamenává, že E. S. podle obsahu správního spisu své zmocnění nijak nedoložil a nelze je dovodit ani ze stanov později zaregistrovaného O. s. M., které si stěžovatel vyžádal od Ministerstva vnitra.

O. s. M. bylo zaregistrováno Ministerstvem vnitra dne 13. 9. 2007, tedy s podstatným časovým odstupem od oznámení shromáždění ze dne 27. 8. 2007. Nejvyšší správní soud poukazuje na ústavní (srov. článek 19 Listiny základních práv a svobod) i zákonný princip, podle něž právo shromáždění nepodléhá povolení. Jedná se o politické právo, jímž v zásadě disponuje každý. Jeho výkon je podmíněn pouze předchozím oznámením (srov. § 4 a § 5 shromažďovacího zákona) a správní orgán o něm rozhoduje pouze pokud jej má zakázat (srov. § 10 shromažďovacího zákona). Z hlediska výkonu shromažďovacího práva je proto významný okamžik jeho oznámení správnímu orgánu, který je třeba považovat za okamžik uplatnění tohoto práva. Občanské sdružení, které v okamžiku oznámení shromáždění neexistovalo, nemohlo takový úkon platně učinit a jeho pozdější registrace nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, stejně jako skutečnost, že stěžovatel rozhodoval o zákazu shromáždění již po vzniku občanského sdružení. Shromáždění, které nebylo platně oznámeno, nemohlo totiž být ani zakázáno.

Stěžovatel se vypořádal s neexistencí svolavatele v oznámení ze dne 27. 8. 2007 tím, že na jeho místo dosadil podatele oznámení E. S. Takový postup je zdánlivě logický – E. S. podal již dříve oznámení (27. 11. 2006), kterým oznámil shromáždění (pochod) po stejné trase a se stejným účelem a v pozdějším oznámení (27. 8. 2007) byl označen jako osoba zmocněná jednat za svolavatele. Pozdější oznámení se navíc odvolalo na rozsudek, kterým byl zrušen zákaz shromáždění oznámeného dřívějším oznámením.

Nejvyšší správní soud ovšem nemůže přisvědčit stěžovateli v jeho postupu. Jakkoliv právem shromažďování disponuje každý, nejedná se o právo, jehož individuální výkon by byl přenositelný na jiné subjekty. Jinými slovy, uplatní-li konkrétní fyzická nebo právnická osoba své shromažďovací právo oznámením správnímu orgánu, nemůže výkon konkrétního, takto uplatněného, práva přenést na jinou osobu, která ostatně v obecné rovině disponuje zcela identickým právem shromáždění, jehož výkon je ovšem také podmíněn předchozím oznámením. Svolavatel shromáždění má určitá oprávnění a povinnosti (srov. § 6 shromažďovacího zákona), za jejichž porušení nese odpovědnost (srov. § 14 shromažďovacího zákona). Neuplatní-li proto určitá osoba sama své právo jako svolavatel konkrétního shromáždění oznámením správnímu orgánu, nemůže být svévolným rozhodnutím správního orgánu do tohoto postavení dosazena.

Stěžovatel tak pochybil, když oznámení ze dne 27. 8. 2007 posuzoval jako podání svolavatele E. S. a spojil je s oznámením ze dne 27. 11. 2006. Dospěl-li stěžovatel ke správnému závěru, že shromáždění bylo oznámeno neexistujícím subjektem, nemohlo být žádné řízení zahájeno, stěžovatel měl věc odložit [§ 43 odst. 1 písm. a) správního řádu za použití § 154 správního řádu] a E. S. jako podateli oznámení oznámit pouze usnesení o odložení věci (§ 43 odst. 2 správního řádu). Rozhodoval-li stěžovatel za tohoto stavu věcně o zákazu shromáždění a Rozhodnutí adresoval E. S. jako svolavateli, pochybil, a zatížil své Rozhodnutí nezákonností. Tato skutečnost přitom představuje sama o sobě dostatečný důvod pro zrušení Rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ostatně v této souvislosti nepřehlédl, že stěžovatel po zrušení svého Rozhodnutí městským soudem dospěl k závěru blízkému názoru Nejvyššího správního soudu, totiž že oznámení ze dne 27. 8. 2007 je neplatné. Tento závěr stěžovatel prezentoval mj. v tiskové zprávě ze dne 26. 10. 2007 (www.magistrat.praha-mesto.cz).

Vytkl-li městský soud stěžovateli, že se nezabýval existencí O. s. M. ke dni vydání napadeného Rozhodnutí, nelze mu přisvědčit. Z dosavadní argumentace Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že tato skutečnost je z hlediska posouzení věci bezpředmětná.

Městský soud zrušil Rozhodnutí stěžovatele o zákazu shromáždění a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se s odkazem ke shora uvedenému odůvodnění ztotožňuje s výrokem rozhodnutí městského soudu, jakkoliv nepřítakává jeho odůvodnění. Nejvyšší správní soud ovšem rozdíl v odůvodnění neshledal dostatečnými pro zrušení rozsudku městského soudu. Takový přístup by totiž vedl k situaci, v níž by městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodl zcela identicky jako ve svém předchozím rozsudku a pouze by nahradil své původní odůvodnění odůvodněním převzatým od Nejvyššího správního soudu. Tento postup by ovšem vedl toliko k prodloužení řízení, bez nejmenšího vlivu na jeho výsledek, a byl by proto v rozporu se zásadou ekonomie řízení.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vypořádat se nad rámec nutného odůvodnění se stížní námitkou, podle níž městský soud vyložil § 10 odst. 1 písm. a) shromažďovacího zákona formalisticky a pouze v kontextu formálně deklarovaného účelu oznamovaného shromáždění, přestože stěžovatel zajistil dostatek důkazů o skutečném účelu shromáždění, který je s citovaným zákonným ustanovením v rozporu.

V této souvislosti je třeba zmínit v české právní úpravě velmi liberálně a široce pojaté právo shromažďování, jak vyplývá ze shromažďovacího zákona naplňujícího článek 19 Listiny základních práv a svobod a mezinárodní závazky České republiky, zejména článek 11 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ústavní i zákonný princip, podle něž právo shromáždění nepodléhá povolení. Jedná se o právo, jímž disponuje každý, které může být pouze výjimečně omezeno, a jehož výkon není podmíněn žádným předchozím souhlasem správního orgánu, nýbrž pouhým oznámením o využití práva adresovaným správnímu orgánu.

Omezení tohoto práva může být pouze výjimečné, a pouze v nezbytném rozsahu chránícím zájmy vyjádřené především, nikoliv však pouze, v § 10 odst. 1 – 3 shromažďovacího zákona. Městský soud se ve svém formálním výkladu shromažďovacího zákona zastavil právě na zákonné normativní úrovni. Opomněl přitom, že právní normy, jimiž se musí každý soud při svém rozhodování řídit a které musí respektovat, nejsou představovány pouze normami zákonné povahy, ale např. i normami ústavního či mezinárodního práva a základními právními principy.

Aplikace právních norem pak musí vést k rozumné a efektivní ochraně práv a musí respektovat více než pouhé zákonné normy. Ty je třeba transformovat do práva, neboť existuje rozdíl mezi vládou práva založeného mj. na sdíleném minimu hodnot a formální vládou zákonů vázanou pouze na zákonné normy (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, www.judikatura.cz). Výklad a použití právních norem je nutné podřídít jejich obsahově materiálnímu smyslu a respektování základních konstitutivních hodnot demokratické společnosti a těmito hodnotami užití právních norem vždy poměřovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, www.judikatura.cz).

Mezi elementární hodnoty demokratické společnosti patří respekt k právům druhých při výkonu vlastních práv. Tato maxima se uplatní i při výkonu ústavních práv, jako např. práva shromažďovacího, které se může dostat do konfliktu s ústavním pořádkem chráněnými právy třetích osob. V takové situaci je vždy třeba vážit konkurující si práva a právní statky s ohledem na konkrétně utvořený skutkový základ a omezení jednoho či více z nich je nutné zdůvodnit za použití principu proporcionality (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, a ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, www.judikatura.cz). Pro srovnání lze odkázat i na judikaturu zahraničních soudů, kdy např. podle německého Spolkového ústavního soudu lze rozpustit nebo zakázat shromáždění jen pro ochranu hodnot rovnocenných shromažďovacímu právu, a to v případě jejich ohrožení odvoditelného z konkrétně seznatelných okolností (rozhodnutí ze dne 14. 5. 1985, 1 BvR 233, 341/81; BVerfGE 69, 315 – Brokdorf).

Přehlédnout nelze ani praxi Evropského soudu pro lidská práva, který s odkazem k článku 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních hodnot neváhal odeprít ochranu práv garantovaných jinými články Úmluvy (srov. rozhodnutí ze dne 16. 11. 2004 ve věci žádosti č. 23131/03, M. A. Norwood v. Spojené království, a ze dne 12. 5. 1988, ve věci žádosti č. 12194/86, M. Kühnen v. Spolková republika Německo, www.echr.coe.int).

V případě shromažďovacího práva nelze odůvodnit zákaz shromáždění pouze odkazem na osobu svolavatele či osobu oprávněnou za svolavatele jednat. I kdyby se jednalo o osoby příslušející k extremistickým skupinám, či projevující extremistické názory, nelze *a priori* vyloučit, že hodlají svého práva využít v zákonných mezích (obdobně srov. např. rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu ze dne 18. 8. 2000, 1 BvQ 23/00, www.bverfg.de). Na druhé straně je nutné uvést, že přidají-li se k popsáním charakteristikám daných osob další skutečnosti, jako např. datum (den blízky výročí tzv. Křišťálové noci) a místo konání shromáždění (blízkost synagogy), může být již důvod pro zákaz shromáždění dán (obdobně srov. např. rozhodnutí německého Správního soudu Köln ze dne 9. 11. 2005, 20 L 1794/05, www.justiz.nrw.de). Takový závěr může být zdůrazněn i dalšími okolnostmi např. tím, že předpokládaný den shromáždění připadne na sobotu, která je z hlediska židovského náboženství svátkem, a kdy se věřící shromažďují v synagogách.

V této souvislosti není udržitelný názor městského soudu, podle nějž musí správní orgán vycházet pouze z oznámeného účelu shromáždění. Zkušenost ukazuje, že subjekty, jejichž cíle jsou v rozporu se základními principy demokracie, neodhalují tyto cíle dříve než při jejich realizaci. Formálně oznámený účel shromáždění pak jistě může skrývat cíle a záměry, které se liší od těch proklamovaných (obdobně srov. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 4. 2006 ve věci žádosti č. 45963/99, Tsonev v. Bulharsko, www.ehcr.coe.int). Chce-li ovšem správní orgán zakázat shromáždění proto, že podle jeho názoru svolavatel zastírá oznámeným nezávadným účelem skutečný závadný účel shromáždění, musí takový závěr prokázat a nese v tomto směru důkazní břemeno (obdobně srov. rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu ze dne 24. 3. 2001, 1 BvQ 13/01, www.bverfg.de).

V souladu s již zmíněnou zásadou proporcionality musí správní orgán v podobné situaci vždy vážit, zda je nutné přistoupit k zákazu shromáždění bez dalšího, nebo zda lze věc řešit např. změnou data či místa shromáždění. Má-li správní orgán pochybnosti o oznámeném účelu shromáždění, aniž by byl schopen prokázat důvodnost těchto pochybností, nezbude mu než je zohlednit pouze v připravenosti rozpustit shromáždění, odchýlí-li se od formálně deklarovaného účelu (§ 12 odst. 5 shromažďovacího zákona).

Moderní demokracie představuje vládu většiny při respektování práv menšin a musí být připravena i ke konfrontaci s menšinovými názory, které jsou jí v daném okamžiku nepohodlné. Jakékoliv omezení politických práv, jako např. práva shromažďovacího, je třeba posuzovat s krajní obezřetností a nesmí vést ve svých důsledcích k postupnému rozdrobení shromažďovacího institutu a vytěsnění většiny nepohodlné menšiny z veřejného diskurzu [v tomto směru srov., z hlediska evropského přístupu radikální, rozhodnutí federálního Odvolacího soudu Spojených států (US Court of Appeal) pro 7. obvod ze dne 22. 5. 1978, Collin v. Smith, 578 F.2d 1197].

Nejvyšší správní soud uzavírá, že jakkoliv se zcela neztotožnil s právními závěry městského soudu, přisvědčil výroku jeho rozsudku, kterým bylo zrušeno Rozhodnutí stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 101 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že v posuzované věci nejsou dány předpoklady k postupu podle § 11 odst. 3, věta 6, 7 shromažďovacího zákona, neboť dle závěrů shora nebylo shromáždění vůbec oznámeno. Stěžovatel tedy již jen procesně odpovídajícím způsobem, v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, zohlední podání ze dne 27. 8. 2007, tj. věc usnesením odloží, pokud tak již neučinil dříve po zrušení rozhodnutí městským soudem.

Nejvyšší správní soud podotýká, že s ohledem na charakter a časový rámec posuzované věci rozhodl v nejkratší možné lhůtě. Právě časovému rámci posuzované věci byl Nejvyšší správní soud nucen přizpůsobit své procesní kroky,

zejm. s účastníky komunikoval elektronickou formou za současného použití elektronického podpisu a stanovil lhůty umožňující mu rozhodnout v reálném čase. Opačný přístup by vedl k nadřazení procesních předpisů nad hmotněprávní stránkou věci a mohl by v krajním případě znamenat odepření spravedlnosti.

S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), žalobcům podle obsahu spisu žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu